

L'home perfecte

L'altre dia, a TV3 feien una pel·lícula que es deia *Buscant l'home perfecte*, i els del diari li van donar dues estrelles. Amb tres, hauria estat una pel·lícula molt bona; amb quatre, una obra mestra. Dues estrelles volia dir que era bona, cosa que, considerant l'improbable resultat de la recerca, em sembla que està molt bé. En cas que volguéssim saber quantes estrelles ens donarien la nostra dona o el nostre home, no compto que ens en sortíssim millor. *We can!*, que diu aquell. De joves, comencem buscant la dona o l'home perfecte i, de grans, ens conformem entrant al Facebook i buscant aquell amb qui una vegada vam coincidir a l'institut, aquella que ens va fer cas en un foc de camp fa vint anys, aquella altra que ens pensem

que ens hauria fet cas, si no fos que a última hora ens vam espantar i, un cop començada la frase definitiva o un cop estirada la mà, vam acabar parlant de no gaire res o deixant la mà una altra vegada a la nostra banda. Jo, fa uns dies, vaig trobar una d'aquelles dones perfectes al Facebook. Del 92 que no havíem parlat, la il·lusió va ser de nit de Cap d'Any. Vam dir-nos: «Ets tu?», «Com estàs?», «Què fas?», «On ets?», i vam parlar de llibres, de viatges i de pel·lícules. Després, va arribar la llista de tot de gent que ella i jo havíem conegut i que ella o jo havíem perdut de vista. Resultat? Entre amics i amigues, de moment, n'he afegit cinc més al Facebook. I una m'ha dit que això no és res, que em prepari perquè té localitzada molta gent que ni tan sols recordo.